

32002F0946

L 328/1

DZIENNIK URZĘDOWY WSPÓLNOT EUROPEJSKICH

5.12.2002

**DECYZJA RAMOWA RADY
z dnia 28 listopada 2002 r.**

w sprawie wzmocnienia systemu karnego w celu zapobiegania ułatwianiu nielegalnego wjazdu, tranzytu i pobytu

(2002/946/WSiSW)

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat ustanawiający Unię Europejską, w szczególności jego art. 29, art. 31 lit. e) i art. 34 ust. 2 lit. b),

uwzględniając inicjatywę Republiki Francuskiej ⁽¹⁾,

uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego ⁽²⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Jednym z celów Unii Europejskiej jest zapewnienie obywatelom wysokiego poziomu bezpieczeństwa w ramach przestrzeni wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości poprzez rozwijanie wspólnego działania między Państwami Członkowskimi w dziedzinie współpracy policyjnej i sądowej w sprawach karnych.
- (2) W tych ramach powinny zostać podjęte środki w celu zwalczania pomocy w nielegalnej imigracji, zarówno w związku z nielegalnym przekraczaniem granicy w wąskim znaczeniu, jak i do celów zwalczania istniejących sieci wykorzystujących ludzi.
- (3) W tym celu zasadnicze znaczenie ma zbliżenie istniejących przepisów prawa, w szczególności, z jednej strony, dokładna definicja danego naruszenia i przypadki wyłączeń podlegające dyrektywie Rady 2002/90/WE z dnia 28 listopada 2002 r. definiującej ułatwienie nielegalnego wjazdu, tranzytu i pobytu ⁽³⁾ oraz, z drugiej strony, minimalne zasady karania, odpowiedzialności osób prawnych i jurysdykcji podlegające niniejszej decyzji ramowej.
- (4) Podobnie zasadnicze znaczenie ma nieprzypisywanie możliwych działań tylko osobom fizycznym, ale zapewnienie środków odnoszących się do odpowiedzialności osób prawnych.

(5) Niniejsza decyzja ramowa uzupełnia inne instrumenty przyjęte w celu zwalczania nielegalnej imigracji, nielegalnego zatrudniania, handlu ludźmi i seksualnego wykorzystywania dzieci.

(6) W przypadku Islandii i Norwegii niniejsza decyzja ramowa stanowi rozwinięcie przepisów dorobku Schengen w rozumieniu Układu zawartego przez Radę Unii Europejskiej i Republikę Islandii oraz Królestwo Norwegii, dotyczącego włączenia tych dwóch państw we wprowadzanie w życie, stosowanie i rozwój dorobku Schengen ⁽⁴⁾, który obejmuje terytorium określone w art. 1 (E) decyzji Rady 1999/437/WE z dnia 17 maja 1999 r. w sprawie niektórych warunków stosowania Układu zawartego przez Radę Unii Europejskiej i Republikę Islandii oraz Królestwo Norwegii dotyczącego włączenia tych dwóch państw we wprowadzanie w życie, stosowanie i rozwój dorobku Schengen ⁽⁵⁾.

(7) Zjednoczone Królestwo uczestniczy w decyzji ramowej zgodnie z art. 5 Protokołu włączającego dorobek Schengen w ramy Unii Europejskiej, załączonego do Traktatu o Unii Europejskiej i Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską oraz art. 8 ust. 2 decyzji Rady 2000/365/WE z dnia 29 maja 2000 r. dotyczącej wniosku Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej o zastosowanie wobec niego niektórych przepisów dorobku Schengen ⁽⁶⁾.

(8) Irlandia uczestniczy w niniejszej decyzji ramowej zgodnie z art. 5 Protokołu włączającego dorobek Schengen w ramy Unii Europejskiej załączonego do Traktatu o Unii Europejskiej i Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską oraz art. 6 ust. 2 decyzji Rady 2002/192/WE z dnia 28 lutego 2002 r. dotyczącej wniosku Irlandii o zastosowanie wobec niej niektórych przepisów dorobku Schengen ⁽⁷⁾.

⁽¹⁾ Dz.U. C 253 z 4.9.2000, str. 6.

⁽²⁾ Dz.U. C 276 z 1.10.2001, str. 244.

⁽³⁾ Dz.U. L 328 z 5.12.2002, str. 17.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 176 z 10.7.1999, str. 36.

⁽⁵⁾ Dz.U. L 176 z 10.7.1999, str. 31.

⁽⁶⁾ Dz.U. L 131 z 1.6.2000, str. 43.

⁽⁷⁾ Dz.U. L 64 z 7.3.2002, str. 20.

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ RAMOWĄ:

Artykuł 1

Kary

1. Każde Państwo Członkowskie podejmuje środki niezbędne do zapewnienia, że naruszenia zdefiniowane w art. 1 i 2 dyrektywy 2002/90/WE podlegają skutecznym, proporcjonalnym i odstraszającym sankcjom, które mogą pociągać za sobą ekstradycję.

2. Gdzie jest to właściwe, karom określonym w ust. 1 mogą towarzyszyć następujące środki:

- konfiskata środka transportu użytego do popełnienia przestępstwa,
- zakaz wykonywania bezpośrednio lub poprzez pośrednika działalności zawodowej, podczas wykonywania której zostało popełnione przestępstwo,
- wydalenie.

3. Każde Państwo Członkowskie podejmuje środki niezbędne do zapewnienia, że naruszenia zdefiniowane w art. 1 ust. 1 lit. a), jeśli popełniono je dla korzyści finansowej i, w odpowiednim zakresie, w art. 2 lit. a) dyrektywy 2002/90/WE podlegają karze na mocy wyroku pozbawienia wolności z najwyższym wymiarem nie mniejszym niż osiem lat, w przypadku gdy są one popełnione w którejkolwiek z następujących okoliczności:

- przestępstwo zostało popełnione jako działanie organizacji przestępczej zdefiniowanej we wspólnym działaniu 98/733/WSiSW⁽¹⁾,
- przestępstwo zostało popełnione z narażeniem życia osób, wobec których dokonano przestępstwa.

4. Jeżeli konieczne jest zachowanie spójności krajowego systemu karnego, działania zdefiniowane w ust. 3 podlegają karze na mocy wyroku pozbawienia wolności o najwyższym wymiarze nie mniejszym niż sześć lat, pod warunkiem że ta kara należy do najwyższych przewidzianych dla przestępstw o porównywalnym ciężarze.

Artykuł 2

Odpowiedzialność osób prawnych

1. Każde Państwo Członkowskie podejmuje środki niezbędne do zapewnienia, że osoby prawne mogą ponosić odpowiedzialność za naruszenia określone w art. 1 ust. 1 popełnione dla ich korzyści przez jakiejkolwiek osoby, działające albo indywidualnie, albo w charakterze członka organu osoby prawnej, który posiada wiadące stanowisko w ramach osoby prawnej, w oparciu o:

- prawo reprezentowania osoby prawnej,
- uprawnienie do podejmowania decyzji w imieniu osoby prawnej, lub

- uprawnienie do sprawowania kontroli w ramach osoby prawnej.

2. Niezależnie od przypadków już przewidzianych w ust. 1 każde Państwo Członkowskie podejmuje środki niezbędne do zapewnienia, że osoba prawna może ponosić odpowiedzialność, w przypadku gdy brak nadzoru lub kontroli przez osobę określoną w ust. 1 umożliwił popełnienie naruszeń określonych w art. 1 ust. 1 na korzyść tej osoby prawnej przez osobę pozostającą pod jej zwierzchnictwem.

3. Odpowiedzialność osoby prawnej na mocy ust. 1 i 2 nie wyklucza możliwości prowadzenia postępowania karnego przeciwko osobom fizycznym, które są sprawcami, podżegaczami lub pomocnikami w przestępstwach określonych w ust. 1.

Artykuł 3

Sankcje wobec osób prawnych

1. Każde Państwo Członkowskie podejmuje środki niezbędne do zapewnienia, że osoba prawna ponosząca odpowiedzialność na podstawie art. 2 ust. 1 podlega skutecznym, proporcjonalnym i odstraszającym sankcjom, które obejmują karę grzywny lub inne kary pieniężne i mogą zawierać inne sankcje, takie jak:

- a) wyłączenie prawa do korzystania ze świadczeń publicznych lub pomocy publicznej;
- b) czasowy lub stały zakaz prowadzenia działalności gospodarczej;
- c) umieszczenie pod nadzorem sądowym;
- d) sądowy nakaz likwidacji.

2. Każde Państwo Członkowskie podejmuje środki niezbędne do zapewnienia, że osoba prawna ponosząca odpowiedzialność na podstawie art. 2 ust. 2 podlega skutecznym, proporcjonalnym i odstraszającym sankcjom lub środkom.

Artykuł 4

Jurysdykcja

1. Każde Państwo Członkowskie podejmuje środki niezbędne do ustanowienia swojej jurysdykcji w odniesieniu do naruszeń określonych w art. 1 ust. 1 i popełnionych:

- a) w całości lub w części na jego terytorium; lub
- b) przez jednego z jego obywateli; lub
- c) na korzyść osoby prawnej mającej siedzibę na terytorium tego Państwa Członkowskiego.

2. Z zastrzeżeniem przepisów art. 5 każde Państwo Członkowskie może postanowić, że nie będzie stosować lub że będzie stosować tylko w szczególnych przypadkach lub okolicznościach zasadę jurysdykcji określoną w:

- ust. 1 lit. b),
- ust. 1 lit. c).

⁽¹⁾ Dz.U. L 351 z 29.12.1998, str. 1.

3. Każde Państwo Członkowskie powiadamia w formie pisemnej sekretarza generalnego Rady, w przypadku gdy postanowi ono stosować ust. 2, gdzie jest to właściwe, ze wskazaniem szczególnych okoliczności lub warunków, w których stosuje się jego decyzję.

Artykuł 5

Ekstradycja i ściganie

1. a) Każde Państwo Członkowskie, które na mocy swojego prawa wewnętrznego nie stosuje ekstradycji w odniesieniu do swoich obywateli, podejmuje niezbędne środki w celu ustanowienia swojej jurysdykcji w sprawie naruszeń określonych w art. 1 ust. 1, gdy takie naruszenia są popełniane przez jego obywateli poza jego terytorium.

b) Każde Państwo Członkowskie, jeżeli jednemu z jego obywateli zarzuca się popełnienie w innym Państwie Członkowskim naruszenia opisanego w art. 1 ust. 1, a nie przeprowadza ono ekstradycji tej osoby do danego innego Państwa Członkowskiego wyłącznie na podstawie jego przynależności państwowej, przekazuje sprawę do właściwych organów w celu ścigania, jeżeli jest to właściwe. W celu umożliwienia ścigania akta, informacje i dowody rzeczowe odnoszące się do przestępstwa są przekazywane zgodnie z procedurami ustanowionymi w art. 6 ust. 2 Europejskiej Konwencji o ekstradycji z dnia 13 grudnia 1957 r. Wnioskujące Państwo Członkowskie jest informowane o rozpoczętym ściganiu i o jego wyniku.

2. Do celów niniejszego artykułu pojęcie „obywatel” Państwa Członkowskiego tłumaczy się zgodnie z każdą deklaracją złożoną przez to państwo na mocy art. 6 ust. 1 lit. b) i c) Europejskiej Konwencji o ekstradycji tam, gdzie jest to właściwe, zmienioną przez deklarację złożoną zgodnie z Konwencją dotyczącą ekstradycji między Państwami Członkowskimi Unii Europejskiej ⁽¹⁾.

Artykuł 6

Międzynarodowe prawo dotyczące uchodźców

Niniejszą decyzję ramową stosuje się bez uszczerbku dla ochrony zapewnionej uchodźcom i osobom ubiegającym się o azyl zgodnie z międzynarodowym prawem dotyczącym uchodźców lub innymi międzynarodowymi instrumentami związanymi z prawami człowieka, w szczególności zgodnie z międzynarodowymi zobowiązaniami Państw Członkowskich wynikającymi z art. 31 i 33 Konwencji dotyczącej statusu uchodźców z 1951 r., zmienionej Protokołem nowojorskim z 1967 r.

Artykuł 7

Przekazywanie informacji między Państwami Członkowskimi

1. Jeżeli Państwo Członkowskie zostanie poinformowane o naruszeniach określonych w art. 1 ust. 1, naruszających prawo wjazdu

i pobytu cudzoziemca z innego Państwa Członkowskiego, poinformuje odpowiednio to ostatnie.

2. Każde Państwo Członkowskie, które żąda od innego Państwa Członkowskiego ścigania, na podstawie naruszenia swoich przepisów prawnych w sprawie wjazdu i pobytu cudzoziemców, naruszeń określonych w art. 1 ust. 1, musi wyszczególnić za pomocą sprawozdania urzędowego lub świadectwa od właściwych władz, jakie przepisy jego prawa zostały naruszone.

Artykuł 8

Terytorialny zakres stosowania

Niniejszą decyzję ramową stosuje się do Gibraltaru.

Artykuł 9

Wykonanie

1. Państwa Członkowskie przyjmują niezbędne środki w celu dostosowania się do przepisów niniejszej decyzji ramowej przed dniem 5 grudnia 2004 r.

2. Do tej samej daty Państwa Członkowskie przekazują Sekretariatowi Generalnemu Rady i Komisji treść przepisów transponujących do ich prawa krajowego obowiązki nałożone na nie na mocy niniejszej decyzji ramowej. Rada ocenia przed dniem 5 czerwca 2005 r., w oparciu o sprawozdanie przygotowane przez Komisję na podstawie tych informacji, zakres, w jakim Państwa Członkowskie dostosowały się do przepisów niniejszej decyzji ramowej.

Artykuł 10

Uchylenie

Postanowienia art. 27 ust. 2 i 3 Konwencji z Schengen z 1990 r. tracą moc z dniem 5 grudnia 2004 r. W przypadku gdy Państwo Członkowskie stosuje niniejszą decyzję ramową na podstawie art. 9 ust. 1 przed tą datą, wymienione postanowienia przestają obowiązywać dla Państwa Członkowskiego od daty zastosowania.

Artykuł 11

Wejście w życie

Niniejsza decyzja ramowa wchodzi w życie w dniu jej opublikowania w Dzienniku Urzędowym.

Sporządzono w Brukseli, dnia 28 listopada 2002 r.

W imieniu Rady

B. HAARDER

Przewodniczący

⁽¹⁾ Dz.U. C 313 z 23.10.1996, str. 12.